

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 133/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [redacted] [redacted] [redacted], zastúpeného advokátom [redacted], proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č. k. 2 T 36/2017 zo 16. októbra 2017, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3 To 16/2018 z 5. septembra 2018 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 38/2021 z 5. augusta 2021 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 18. októbra 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 12 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Partizánske (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 36/2017 zo 16. októbra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 To 16/2018 z 5. septembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Tdo 38/2021 z 5. augusta 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu uznaný vinným zo spáchania prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že „v presne nezistenom čase dňa 01.11.2015 na nezistenom mieste a nezisteným spôsobom sa zmocnil osobného motorového vozidla značky [redacted], evidenčného čísla [redacted] [redacted] hodnoty 4.369 €, vlastníkom ktorého je [redacted] a držiteľom [redacted]“.

_____ a dňa 01.11.2015 v čase asi o 13.30 hodine toto vozidlo viedol po úseku cesty 11/593 v obci _____ kde s ním bol účastníkom škodovej udalosti“, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov.

2.1. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

2.2. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta arbitrárnosť napadnutého rozsudku okresného súdu, napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pričom vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu v podstatnom namieta, že najvyšší súd v uznesení hodnotil skutkové zistenia nad rámec skutkového stavu zisteného okresným súdom a krajským súdom, a zároveň namieta, že najvyšší súd jeho dovolacie námietky vyhodnotil nesprávne ako námietky skutkové, hoci podľa názoru sťažovateľa išlo o námietky o právnom posúdení zisteného skutku.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 12 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 4 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 4 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených práv sťažovateľa malo dôjsť tým, že okresný súd napadnutým rozsudkom sťažovateľa arbitrárne odsúdil, následne aj krajský súd jeho odvolanie proti rozsudku okresného súdu arbitrárne zamietol a najvyšší súd napadnutým uznesením jeho dovolanie proti uzneseniu krajského súdu arbitrárne odmietol.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu:

9. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému rozsudku okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

10. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti rozsudku okresného súdu, o ktorom bolo krajským súdom ako odvolacím súdom aj rozhodnuté.

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

12. Sťažovateľ taktiež namieta porušenie označených práv uznesením krajského súdu, ktorým krajský súd odvolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku okresného súdu zamietol. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie.

13. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy (vo forme dovolania), ktorý využil a o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť orgán verejnej moci (najvyšší súd), ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu. Rozhodovacia činnosť všeobecných súdov všetkých stupňov (vrátane dovolacieho) pritom v zásade pokrýva celý rozsah základných práv spojených s trestným konaním, ktorý je relevantný pre konanie o ústavnej sťažnosti, keďže všeobecné súdy plnia úlohu nielen ochrancov zákonnosti, ale aj prvotných ochrancov ústavnosti. Právomoc ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preto (okrem výnimočných prípadov) uplatniteľná až po vyčerpaní riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré právna úprava subjektom zúčastneným na konaní pred orgánom verejnej moci v záujme ochrany ich práv (vrátane základných práv a slobôd) poskytuje (IV. ÚS 180/2021, II. ÚS 539/2021).

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd poznamenáva, že námietky, ako ich v ústavnej sťažnosti formuloval, predniesol v rovnakom rozsahu aj v dovolaní, o ktorom konal a rozhodoval najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť v prípade zistenia zásahu krajského súdu a okresného súdu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa (či už svojím rozhodnutím, alebo postupom) a poskytnúť tak týmto právam alebo slobodám ochranu. V tomto prípade právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na už uvedený princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 *in fine* ústavy (II. ÚS 508/2021).

15. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

16. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil

žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

17. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

19. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.

20. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

21. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

22. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho označených základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa ako nedôvodné odmietol.

22.1. Najvyšší súd v napadnutom uznesení k sťažovateľom uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uviedol, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Podľa názoru najvyššieho súdu sa s námietkami uvedenými v dovolaní už náležite vysporiadali okresný súd a krajský súd a v podrobnostiach odkázal na ich odôvodnenia, ktoré pokladal za správne a v súlade so zákonom. Najvyšší súd zdôraznil, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá na zisťovanie skutkového stavu veci a na hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti či váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral príslušný súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Nadväzujúc na uvedené, najvyšší súd konštatoval, že je nesporné, že sťažovateľ neoprávnene dané vozidlo používal až do spôsobenia nehody bez súhlasu jeho vlastníka – [REDACTED]. Svedok [REDACTED] (priateľ matky sťažovateľa) si vozidlo vyžiadal od zamestnávateľa ([REDACTED]) s tým, že potrebuje vykonať opravu, čo sa preukázalo ako nepravdivé tvrdenie, vozidlo poskytol sťažovateľovi, ktorý ho ďalej užíval bez prítomnosti svedka, hliadke zasahujúcej pri nehode tvrdiac, že jeho užívateľkou je jeho priateľka, ktorá vo vozidle bola, čo bolo tiež nepravdivé tvrdenie.

22.2. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nepreukázaní jeho zavinenia najvyšší súd poukázal na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Tdo 5/2010 zo 17. marca 2010, v zmysle ktorého motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie – následok – príčinný vzťah). Namietanie ich nezistenia alebo nesprávneho či neúplného zistenia v dôsledku nevykonania dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania v dovolaní predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku neprípúšťa. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ v podanom dovolaní vzniesol námietky rýdzo skutkového charakteru (keď nesúhlasí so spôsobom jeho hodnotenia), a preto s ohľadom na znenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku sa nimi najvyšší súd zaoberať nemohol, pretože právna kvalifikácia zodpovedala zistenému skutkovému stavu.

23. Vzhľadom na námietku sťažovateľa, že najvyšší súd v napadnutom uznesení hodnotil skutkové zistenia nad rámec skutkového stavu zisteného okresným súdom a krajským súdom, sa ústavný súd náležite oboznámil aj s napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu.

23.1. Z napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že podľa názoru okresného súdu z vykonaného dokazovania bolo výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ], tiež svedkov – účastníkov dopravnej nehody (najmä vodičov vozidiel účastných na nehode) preukázané, že vozidlo viedol sťažovateľ. Tento bol aj označený za vinníka škodovej udalosti prítomným policajtom a napokon bol aj disciplinárne potrestaný, pokiaľ ide o porušenie pravidiel cestnej premávky, pričom škodu na vozidle uhradil. Zmocnenie sa vozidla s úmyslom prechodne ho užívať bolo podľa názoru okresného súdu preukázané tým, že to nebol sťažovateľ, komu bolo vozidlo zverené, ale svedok [REDAKOVANÉ], ktorý si vozidlo vyžiadal s cieľom služobnej cesty z dôvodu odstraňovania poruchy v budove [REDAKOVANÉ]. Okresný súd pritom na dožiadanie od [REDAKOVANÉ] zistil, že nenastal prípad, že by údržbár [REDAKOVANÉ] skutočne musel vykonať cestu na [REDAKOVANÉ] keďže na tomto úrade nenastal havarijný stav hroziaci vznikom škody na majetku. Podľa názoru okresného súdu bolo preukázané, že sťažovateľ viedol vozidlo, majúc vedomie, že ho používa neoprávnené. Usvedčujúcim dôkazom z hľadiska vyvrátenia verzie obhajoby o oprávnenosti dôvodu vedenia vozidla či preukázania úmyslu ako subjektívnej stránky trestného činu bola podľa názoru okresného súdu výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ktorý vypovedal o dôvode, prečo sťažovateľ viedol vozidlo – sťažovateľ mal uviesť, že ho mala pridelené, resp. vozidlo využívala jeho priateľka ako pracovníčka [REDAKOVANÉ]. Je tak zrejmé, že sťažovateľ jednak neuviedol dôvod oprávneného vedenia vozidla jeho osobou a ani tú podstatnú skutočnosť, že vozidlo v tom čase nebolo zverené žiadnemu z posádky vozidla, ale [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľova odpoveď sa nestotožňuje ani s verziou [REDAKOVANÉ] v písomnom vysvetlení k priebehu škodovej udalosti zamestnávateľovi. Žiaden zo svedkov neuviedol, že by v čase bezprostredne po nehode bol na mieste pán vo veku približne 50 – 60 rokov (svedok [REDAKOVANÉ]), a už vôbec nie, že by sa tento aktívne podieľal na riešení škodovej udalosti, čo by bolo logické, pokiaľ to bol on, komu bolo vozidlo zverené, hoci by nebol vodičom, ale len spolujazdcom. Až neskôr je uvádzaná osoba muža vo vyššom veku, ktorá sa k nehode následne dostavila a zabezpečila odvoz osôb a vecí z vozidla. Podľa názoru okresného súdu je tiež zrejmé, že sťažovateľ mal vedomosť, komu vozidlo patrí (keďže to na mieste nehody uvádza policajtom), z čoho možno vyvodiť, že z hľadiska posudzovania subjektívnej stránky jeho konanie nemožno hodnotiť ako nedbanlivosť či dokonca omyl v tom, že vozidlo mu ako vlastné zveruje jeho oprávnený držiteľ. Z uvedeného považoval okresný súd za preukázanú aj subjektívnu stránku prečinu ako priamy úmysel, pretože bez ohľadu na to, či sa sťažovateľ vozidla zmocnil s vedomím [REDAKOVANÉ] či bez jeho vedomia, musel vedieť a aj vedel, že mu nepatrí a že ho nikto oprávnený jazdou nepoveril. Okresný súd zároveň konštatoval, že hoci nie sú presný čas, spôsob ani miesto zmocnenia sa vozidla (okrem dňa) zistené, nemá to za následok, že by nebolo preukázané, že sa skutok stal, pretože zákonné znaky trestného činu a aj jeho nezameniteľnosť s iným činom sú dostatočne preukázané ostatnými skutkovými okolnosťami a účastníkmi skutku.

23.2. Krajský súd v napadnutom uznesení v podstatnom konštatoval, že sa so zisteniami a závermi okresného súdu stotožnil, keďže okresný súd správne a náležite zistil skutkový stav veci, pričom sa správne vysporiadal i s obhajobnými tvrdeniami sťažovateľa. Krajský súd zároveň v súvislosti

s otázkou zmocnenia sa cudzieho motorového vozidla zdôraznil, že zmocnenie je odňatie veci z dispozície vlastníka, a nie je podstatné, akým spôsobom k tomu došlo.

24. Po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sa nemožno stotožniť s námietkou sťažovateľa, že najvyšší súd v napadnutom uznesení hodnotil skutkové zistenia nad rámec skutkového stavu zisteného okresným súdom a krajským súdom. Z porovnania obsahu napadnutého rozsudku okresného súdu a sumarizácie skutkového stavu v napadnutom uznesení najvyššieho súdu totiž vyplýva, že najvyšší súd pri tejto sumarizácii skutkového stavu vychádzal zo skutočností, ktoré považoval okresný súd za preukázané.

25. Ústavný súd zároveň konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení všetkými pre rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa podstatnými otázkami súvisiacimi s predmetom ústavnej sťažnosti zaoberal a dal na ne dostatočné a presvedčivé odpovede, pričom jeho závery sú logické a zrozumiteľné.

26. Na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Posúdenie prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu, osobitne jeho závery však podľa názoru ústavného súdu takéto nedostatky v danom prípade nevykazujú. Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv.

27. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto v zásade ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

28. Úlohou ústavného súdu nie je vystupovať ako súd tretej či štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je presvedčiť sa, že sa najvyšší súd s námietkami sťažovateľa dostatočným a relevantným spôsobom vysporiadal. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je totiž v prvom rade dohliadnuť na to, aby konanie ako celok bolo spravodlivé. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre k čl. 6 dohovoru, ktorého porušenie namieta aj sťažovateľ, zdôrazňuje posudzovanie spravodlivosti konania ako celku (Khan proti Spojenému kráľovstvu z 12. 5. 2000, sťažnosť č. 35394/97, bod 34; Allan proti Spojenému kráľovstvu z 5. 11. 2002, sťažnosť č. 48539/99, bod 42).

29. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu) ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

30. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nesignalizuje možnosť porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom týchto práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

31. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie označených základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 50 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 4 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o porušení tohto práva uznesením najvyššieho súdu odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 50 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 4 ústavy. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu